PUBLISHED EVERY OTHER WEDNESDAY.

JANUARY 9, 1895

ப கூத் துக்கொருமுறை புதன் கிழமைகளிற் பிரசரிக்கப்படும்.

க அக. இ. இனுவரிட்டு கவ.

(Q N & & &.

THE HINDU ORGAN.

JAFFNA, WEDNESDAY JANUARY 9, 1895.

கு-ம்புத்தகம்.

THE PROPOSED ORDINANCE RELATING TO THE REGISTRATION OF MARRIAGES.

Of all the Legislative Measures introduced to the Legislative Council during the last session the most important was the one to consolidate and amend the laws relating to the Registration of Marriages other than the Marriages of Kandyans or of Mohammedans. It was read a second time at the sitting of the It was read a second time at the sitting of the Council on the 8th ultimo, after a most animated debate, during which the Hon'ble Mr. Coomaraswamy strenuously opposed the provisions of the Bill which make registration compulsory and the Bill was referred to a Committee of the Council consisting of the Hon'bles the Attorney-General, the Treasurer, the mittee of the Council consisting of the Hon'bles
the Attorney-General, the Treasurer, the
Government Agent W. P. Government Agent
C. P., P. Coomaraswamy, Giles F. Walker, T.
B. Panaboke and the acting Principal Collector
of Customs who has charge of the Bill The
Committee have not yet made their report, and
the Bill will soon bocome law with such modi
fications as the Legislature may finally adopt.
It becomes, therefore, necessary that the feelings
of the public on the subject should be made
known to our legislators before it is too late.

The sections of the proposed Ordinance which seek to make marriage registration compulsory are as follows:

14 From the date when this Ordinance shall come in-to operation no marriage shall be valid unless it shall have been duly solemnized by a minister or a registrar and registered in manner and form as is hereinafter pro-vided.

36(2) The entry made by the registrar in his marriage register book shall constitute the registration of the marriage, and shall be the only evidence thereof thefore all courts and in all proceedings in which it may be necessary to give evidence of the marriage.

Now these two clauses, if adopted by the Council, as they stand, will not only invalidate all unregistered marriages, but will also bastardize, as Mr. Coomaraswamy said in Council, the children of such marriages. This would indeed be repugnant to the feelings of all true Hindus to whom marriage is not merely a legal binding between two parties but something more sacred than that. The Registration of a Hindu Marriage has seldom or never taken place, and ing between two parties but something more sacred than that. The Registration of a Hindu Marriage has seldom or never taken place, and is not likely to take place hereafter, even if registration be made compulsory, simultaneously with the solemnization of the marriage with the necessary religious ceremonies by the Priest of his religion. Hindu marriages are even now registered here, but this is done several months or, in some cases, years before or after the actual marriage of the parties. There are also several instances in which persons who had contracted a legal marriage having never lived as man and wife, either death having prevented the consummation of the actual marriage, or differences between the parties having led them to seek more agreeable alliances solemnized and made binding on them by the customary religions ceremonies.

The case is different with the Christ-ians whose marriages are solemnized in their places of worship and registered at the same time by their Ministers. The customs of the Hindus, raligious and social, and their present status as a community, would not permit them, under the pressure of any legislation, to register

their marriages as the Christians do. A real marriage in the eyes of a Hindu is the one solemnized by his priest with a number of religious ceremonies, and these marriages being solemnized in the houses of either the bride or bridegroom and in auspicious days and moments which may occur even in the dead of the night, their registration as in Christian murriages becomes generally impossible, more especially as the Hindu priests are not, by virtue of their profession, Registars. Nor is it possible for Gorvernment to make every Hindu who claims to be a Priest Registrar of Marriages. It is, we believe in view of these difficulties attending the registration of Hindu marriages that the the registration of Hindu marriages that the framers of the law now in force relating to marriages enacted that registration shall be the marriages enacted that registration shall be the best evidence of marriage and not, as in the proposed Ordinance, only evidence of it. We, therefore, earnestly hope that the Government will allow the marriage registration law to remain as it is under the Ordinance No. 13 of 1863.

SOME SOCIAL PROBLEMS.

Continued from our last issue. (Communicated)

(In our last article under this heading occurs a passage which is likely to be misconstrued by some readers. We said that modern European philosophers have not made much advancement, in any essential point, upon the old schools of Hindu philosophy although they have made many refinements. We fear we would be taken to imply that modern European philosophers consciously used the ancient Hindu system as their basis of philosophy. We declare that no such implication was intended. It is an established fact that modern European philosophy is based on the Greek system, although the relation between the Greek and Hindu systems is shrouded in mystery, and although in recent times the Hindu system has enlarged to some extent the philosophical literature of Europe. Our meaning was only that the chief elements of modern European philosophy are found in the Hindu system.)

In our last article we shewed that the mere laws of population and of economy working in India under its pecuiiar conditions of climate, food, and soil, could not, notwithstanding what Buckle says to the contrary, lead to the misery and subjection of the mass of the Indian people. We tacitly assumed a rood part of what Buckle says of the effects of the general aspects of nature upon the mind. We general aspects of nature upon the mind. We also shewed that climate, food and soil also have certain effects on the mind, and that in India these effects were similar to those of the general aspects of nature. What we wish to general aspects of nature. What we wish to state now is that the seat of the ultimate cause of the low condition of the Indian people is in the mind as it has been moulded by the effects of the climate, food, soil, and the general aspects of nature, although there might have been other causes, subsidiant as well as general aspects of nature, although there might have been other causes, subsidiary as well as accidental, favouring the operation of this principal cause. We have seen the reason why the physical sciences have been cultivated better in Europe than in India. In India man being amazed by the majesty and bounty of Nature had his attention rivetted on the sublime and the beautiful in it, and he saug. But his curiosity was roused and it led him to subtle metaphysical enquiries calculated to solve the problems of nature; so that it must he admitted that his imagination did not overpower his understanding at all times and in all places. The bounty of nature was such that he had The bounty of nature was such that he had leisure for these speculations. But he did not very much experiment with nature. It is a remarkable fact that necessity leads to experiments, which is illustrated by the proverb. "Necessity is the mother of invention." In

ages long past the Indian had no necessity. The bounty of nature was as great as at present; population was much less. So he had not to encounter nature. This is another reason why the physical sciences were neglected in India. The traces of these sciences that remain, however, reflect no small credit on the range of the Hindu mind. But metaphysics was the luxury of the Indian. Our aucestor, favoured by nature, led an easy life; and intellectually he was in a metaphysical trance His bodily habits were not distinguished by much exertion. The turn of his intellect was speculative, not practical. Now, when this state of things had continued for a long while, came ges long past the Indian had no necessity. of things had continued for a long while, came a revolution in society; a race of surpassing valourand intellect subjugated all the other races of India. It is a question, however, whether this race was one of the original races of India, or whether it was an invading race. On this question opinior is not unanimous. We have a strong conviction that it was one of the races of India, although we do not hold that all the races then occupying India belonged to the same stock. Now, this race took the place of dictator to the other races, and the other races acquiesced in the dictatorship, as this race was very much their superior Gradually this ascendancy of the superior race grew. Gradually the inferior races were led from subjection ally the inferior races were led from subjection to slayery. The impractical turn of mind of the Indian could not find a remedy. The inferior races yielded and yielded, not knowing the extent of the evil—but "ignorance was bliss where it was folly to be wise."—yielded till they were utterly degraded intellectually, physically, morally and socially, into the veritable Sudras. For this, we believe, was the origin of caste. The Indian caste is a plant of slower growth than the European feudalism. Likewise it is a mightier tree, to eradicate which more potent forces are required than what were required forces are required than what were required for the feudal system. This being so, it looks like sheer madness that some of our philan-thropists intoxicated with some Western notion, thropists intoxicated with some Western notion, and not knowing how to apply them in practice to Eastern society should venture to measure their strength against this mighty institution in the way they do. They want to eradicate caste from this land. They begin to do it by lopping a branch, and lo, to their utter mortification they find that for one branch they cut off, there shoot forth ten new and luxuriant branches as in the mythiologies when one head of a certain monster was severed. one head of a certain monster was severed, immediately ten new heads sprang forth instead. We must say that caste is an evil, and a mighty evil. It is at present a constitutionsimmediately ten new neads sprang forth instead. We must say that caste is an evil, and a mighty evil. It is at present a constitutional disease of Eastern society, chronic in its nature. It requires a constitutional remedy. Violence will only aggravate it. This is not the time, however for us to enquire into the proper remedy for the caste system.

The Superior race abovementioned from the time of the acknowledgment of their superiority set down laws and regulations to the inferior races. These laws and regulations in due time comprised the whole sphere of the life of the individual. In order to the due observation of their laws in the future they set down the authority of custom to their laws, and custom became the essence of their laws. The thraldom of the Sudras, the mass of the people, was a thraldom of custom. Other races when composed of such numbers as against the few of the superior race would have succeeded in shaking off such yoke. But in India the thraldom was more or less a voluntary one, or at any rate, one from which to revolt it was (centinued on the 4th page)

(centinued on the 4th page)

கண்ப தி அக்ண்.

வாழ்கவக்கணர்வான வரானினம்
2 :
விழ்க்கண் புனல்வேர்களுமோங்குக
அம்க இய கெல்லாமரனுமமே
சூழ்க்வையகமுக்குயர்திர்கவே
கும்கனை வடிமே இவர்க்க

விளம்பரம்

கிழக்கரையிலிருக்கும் சமுசுக்கம்பி மாக்கா யர் கைம்பெண் முகம்மதுபாத்து நாச்சியாகிய நான் இலங்கையைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணத் தில், எனது காரியங்களே நடத்தும்படி கம்பிசாகிவு மாக் காயரை நான் எனது பிரதிகாரதாக செய்பித்து அவருக்கு நான கஅக்சின்றி சூலாயமாசம் கடை யைக் கொண்ட எற்றேணிக்கத்துவத்தை முடி த்துக் கொடுத்திருப்பதால் இதற்கு முன் நான் கி முக்கரை சேராமுக்கியார் நகு தா அவர்களுக்கு முடிகதுக் கொடுத்திருக்க சஅக்க குறி அக்கீடா பர்மி உரு வையுடைய தக்துவம் அழிகது கிட ப்பட்டதென்பதை இத்தாற் சக்லருக்கும் அறிய த் தருகிதேன்.

கிழக்கரை கஅகசஞில் டிசம்பர்மீ ககவ } முகம்மதுபாதது காச்சி.

குடாமணிநிகண்டு முதலாவது. புதி காய்ச்செய்த சொற்பொருளோடு விலே சதம் உடு, பதினொவதும் பன்னிரண் டாவதும் விலே, சதம் ஙஎஇ.

கையொப்பவாவு.

νσt.	C5. # #.
II M Anderitai	(சொழும்பு)க - 00
Q = = 00 FID	Dambalagalla 2 - 00
D TO THE MILLIAN CONT.	### Do) 2 - 00
N. G. B. C. C.	(5000) ULLE) 2 - 00
N C Valamillai	(Poliantivu) 2 - 00
N. S. veruppina	(1 4114-111 - / / / /
S. ஆரமுகம்	Dambalagalla) உ - 00 எக்சப்பின்னே (Do) உ - 00 . (தாலைப்பிட்டி) உ - 00 (Puliantivu) 2 - 00

சைவப்பிரசங்கம்.

தை மீர இட வி. காங்கேயன் திறைவித்தியாசாலேயிலும் குட வெ. மயிலிட்டியிலும், கட சி. புன் இலைக்கட்கிவனிலும், அட ஞா. தெல்விப்படையிலும், கடை தி. மல்லாசத்திலும், கடை வி. உடை வெ. உடை கே. உடை கே. உடை ஞா. கோட்டையிலும், உடை தி. வண்ணூர்பண் இனையிலும், உடை கெ. வண்ணூர்பண் இனையிலும், உடை கெ. வண்ணூர்பண் இனையிலும், உடை கெ. வண்ணூர்பண் இனையிலும், உடுடை கு. வண்ணூர்பண் இனையிலும், உடுடை கு. கேரட்டையிலும், உடுடை கு. எரம்பையருவர்களாற் கெய்யப்புடும்.

இந்துசாதனம்.

யாழ்ப்பாணம்: ஜயஞ்நி மார்கழ் மீ உளவு.

THE TENTH INDIAN NATIONAL CONGRESS.

இந்தியமகாஜனசபை.

"இக்கியன் நாஷன் காங்கிரஸ்" என்னும் இ க்கூதேசமகாசபைக்குச் சென்ற ஆண்டோடு ப த்தையயசாயிற்று. பாலியப்பருவம்போயக் கௌ மாரபருவக் தொட்டதென்னலாம்போலும். க டந்த டிசெய்பர் மாசம் உக உ செண்ணபுரியி லே லாண்டன் தோட்டத்திலே பிற்பகல் க ம ணியளவிலே இச்சபை கூடுவகாயிற்று. இதற்கா க அமைக்கப்பட்ட சித்திர விஸ்தாரப் பந்தற்கா க அமைக்கப்பட்ட சித்திர விஸ்தாரப் பந்தற்கா டீ ஆச்சரிய கரமாயிருக்க துமன்றி அன்று அ ங்குவந்துகூடிய கரமாயிருக்க துமன்றி அன்று அ ங்குவந்துகூடிய கரமாயிருக்க துமன்றி அன்று அ ங்குவந்துகூடிய கரமாயிருக்க துமன்றி அன்று அ வகுறைக்கு போதிய ஆசனங்களு மீவ தாயிற்றெ ன்றுல் அதன் பெருமையைச் சொல்லவும்வேண் செய் அதன் பெருமையைச் சொல்லவும்வேண் செய் திக்கியமுகையச் சொல்லவும்வேண் கோடிகளெல்லாம் ஒன்றையொன்று தழுவி ஆ காயத்திலகைசக்துகினறகாட்கி அழலைக்காட்டி யதுமன்றி ஐக்கியமுறையு மிதுவேயாமேன்று சுட்டியதுபோலுமாயிற்று. அதுகிற்க;

இச்சபைக்கு இந்தியாவின் பலநிசைகளிலும் பல ககரங்களிலுமிருந்துவந்துகூடிய ஜனப்பிரதி நிதிகள் ஆபிரத்தின் மிக்கோர். இவர்க்கெல்லா ம் வண்டிகளும் வாசஸ்தானங்களும் சென்னேபு ரிபோதும் மகாககரங்களைறி ஏனேய சிறப்ப

ட்டணங்கள் சயவல்லனவல்ல: இச்சபைக்கு யகமாக விற்றிருக்கவர் அயர்வாக்கிலிருக்கு இங்கடல் தாண்டிவர்தவரும், ஆங்கிலமகாம ரசபையிலோரங்கமுமாயுள்ள "வெப்" பிரட வர் சபாமண்டபம் புசூதலும் கட்டுவாலிமே மங்கலவொலி முழங்கியது. அதன்பினனர் பசாரசபைக்கு காயகராகிய ரங்கைய காயுடு. ர்களால் ஜனப்பே திகிதிகளுக்கு உபசாரவுரை கிக்கப்பட்டது. அப்பால மகாசபைக்கு அக்கிரா சனம் வகிக்குமாற ''வெப்'' பிரபுவைச் சபை பார் வேண்ட அவரும் அக்கிராசனமேறி ஜன ப்பிரதி கிதிகளுக்கு வக்கணேபசாரங்கூறி, இம் மசாசன்சபையினது கோக்கம் இன்னது என்ற ம், இம்மகாசனசபைப் பிரதிரித்களது வலிமை பெருமைகள் இவைபென்றம், இகறகுமுன்னே ய சபைகளிலே சபாகாயகம்பெற்றுர் இனரிவ ய சபைகளிலே சபாகாயகம்பெற்றுர் இனரிவ சென்றும் அவருள்ளே பிராட்லாப் பிரபுவுமொ ருவரென்றம், அவரெல்லார்க்கு பினேயாகத்தா மும் சபாகாயகம்பெற்றது கமது பெருமைக் கோர் படி யேற்றமாயிற்றென்றம்,உலகமே தம து ஜன்ன ஆசென்றம் மன்பதைகளே தமதூர ரெண்றம் இன்னும்பல பிறவுள்கூறி இனிமையா சுவும் சாதுரியமாசவும் உபக்கியாசிக்கனர். இ வ்வுபக்கியாசத்திடையிலே, இக்கிய துணரத்தன உத்தியோகஸ்கர் இந்திய மகாசனங்களுடைய அபெபிராயக்கைக் காண்டி நடக்கல்கள் கரு மமென்றும், ஆங்கில ராசாங்கக்கார் அபர்லா க்கையும் இக்கியாவையும் அகேக விஷயங்களிற் சமமாக அசட்டைபணணி ஆருந்கின்றுகள் எ ன்றம், இந்திய துரைத்தன விஷயங்களே ஆங் क्षेत्र एकाफाइक्रीक्लामाडीम पाराक्षीरेका क्रिके न சத்தை வரதாடக்கர்லம் வாய்ப்பதை மிக அரிதெ ன்றம், வாய்ப்பினும் மிகச்சொற்பகோமேயே றைம், இந்தியாவின் காரித்திர நில்வை விரை ந்து பரிசரித்தல் வேண்டும் என்றம், அப்பால சைனியச்செலவுகளேப் பற்றியும் பிரமாணவிதி சபையைக்குமித்தும், இறைதிரட்டும் உத்தியோ கஸ்தராகிய கலெக்டர் முகலியோர்க்கு தண்டா திகாரக் தகாதென்றம், பேசினர்.

இவ்விகமாக அன்றுமுகல் உக்கட்ட வரை நான்கு நாரும் சபைக்டியது. நிபாயது ரக்கு சிங்க்க்களும் சபாப்பிரச்கை காளமேகங்களும் எய்க கல்கத்தா பம்பாய் முக்கிய விடங்களிலிருந்து வந்தவர்களும் சென்னேயின் கணுள்ளாருமானு குருந்திருந்தியார் முறைமுறையாகப் பொழிந்த உபந்நியாசங்களால் மகா ஜனசபையின் உத்தேசமெல்லாம் செவ்வே வியவஸ் தாபணம் பண்ணப்பட்டது மண்டுப் பார்க்கவர் தோர் செவிகளுக்கும் நல்லுன்னு மகப்பட்டது. அடுத்தவருஷம் இம் மகா ஜனசபை கட்வேண்டிய விதானங்களும் ஏனேய பல நீர்மானங்களும் செய்யப்பட்டபின்னர் மகாஜனசபை குடுலில்தது.

ஐரோப்பியர் இல்வாழ்க்கை.

ஐரோப்பியாத இது துகாரங்கினையே இந்துக்களும் பி ஸ்பற்றதல் வேண்குமென்று கங்கணங்கட்டிப் பிரச ஸ்கம் புரிந்தம் அவ்வாசாரங்கினக் கைக்கொண்டொ முகியும் வருகின்ற உவீன காகரிகர்,இங்கே வடுத்துக்க றப்போகும் சொடராமூறி வழக்கை வசிப்பாராயின், இந்துக்கள் இதிலிலியத்திலே பெற்றிருக்கும் பாக்கியம் போல ஐரோப்பியர்க்கு ஒருகிறிதாயினும் இல்ஃபைன் றுகீர்மாளித்துக்கெள்ளவாம்.இதுவவுக்கத்தில் ஐரோ ப்பியர் இந்துக்கினப் பின்பற்றுவதே வேமாமண்றி ஐ ரோப்பியமை இந்துக்கள்பின்பற்றுதல் ஒருவிறிதம் ஒ வ்வாது எண்பது காட்டுவாம்.

கிலாரின்க்குமுன்னே கரக்ஸ் (Mr. ('ox) தனர என்பவர் ஒரு வேடியை விவரகம்பண்ணினர். இர ஸ்டோருதினத்தில் அக்த லேடி ஆண்கின்வாக்கி வ எர்க்கத்தொடல்கினள். அவைகின் அவள் தேடிவர கிகியதையும் பின்னர் அவைகின் அவள் தெடிவர் கொண் கிகிவதையும் உற்ற கோக்கி ஆராய்க்த துரைமகனு க்கு அவளுடைய கோக்கம் செவ்வே கணகடாக ப் புலப்பட்டது. எண்?ன்! அப்பூஃனகளே அவளுடைய காதல்தீர்க்கும் காதவராயின்வரும். உண்டைமணை இங்கே அல்தேப்படிபென்றை வீரித்தனரப்பது அத கிதமாம். ஆயினும் அலிதைண்மையும் சாத்தியமுகே யாம். ஐசோப்பிய இளம்பெண்களுள் அகேகர் (Lap dog) மடிகாய் வளர்ப்பதம் இதன்பொருட்டேயாம். இத்தர்ப்படிக்கம் மலாய்ப்பெண்களிடத்து முண்டாம். மதனநால் கூறும் பல்வகை விலகளுள் ஒன்ற இவ் வகை மிருகங்களாலாகின்றன வெண்பது குறிப்புகை, அதுகிற்க, காகஸ்தனை அவளுடைய தர்ப்பழக்க ங்கீனக் கண்டுபிடத்த அதினவையும் தன்றிப்புக்க வளறு வேண்டியும் அவள் அது மறுத்தாள். அப்பரல் மெஸ். பட்வர்தினை ஒருவிவருவதுக்கை அவள் கொறும் அதற்கினைக்கி ஒழுகிவருவதுக்கை காயகன் பலகொள்ளியும் கேளாளையினன். காக்ஸ்தனை அவண்ட அவளும் அதற்கினைக்கி ஒழுகிவருவதுக்கை காயக்கி கேருள்ளதே? என்றுக்காகை திகைகம் கினக்கம் உள்ககுக்களைடுக் னறு சொன்னபோத அவள், 'இதோபார் மெஸ் ப ட்லர் தந்தகாப்பு அவருடைய இனேகம் மிகவிசே கைம்படிருக்கி அக்காம்பைக் கோமத்கண்டு காய கன் மடைப்புருக்கி அக்காம்பைக் கோக்கிக்கை காய கன் மடைப்புருக்கி அக்காம்பைக் கொடுக்கைப்பில்டு மாறு கூறியும் கேட்டிலன். காயகனுக்கோ அதற்கு மேற்பேச் அதேகாரும்லேல்.

அப்பால் அவளுக்குப் பின்னரு மோரதிப்பிரியன் அகப்பட்டார். அவர்பெயர் மெஸ். டைபால்தனை. இவர் ஹோர்ட்டல்களிலே தனிஅறை ஒன்று பிடித்தக் கொண்டு இவின் அங்கே கொண்டு மேல் அவ்வொரு தினங்களில் பைத்துக்கொள்வார். அவளும் அங்கிரு நீனங்களில் பைத்துக்கொள்வார். அவளும் அங்கிரு நீதுகொண்டு இன்றிரவு வீட்டுக்கு வரமாட்டே கெண்று சாயங்காலம் நாலுமணியளவில் கடிதமெழு கொயக்குக்கு கூறப்பி வீணுய்த் தேடியிலையாமலும் சரப்படாமற் காததிராமலும் அண்போடு எச்சரிப்பதுமுன் காவல் கிறியில் வடிக்குமா! இதுமென் காவல் இவிடியாலைக் கிடைக்குமா! இதுமென கைவிப்பெருகாம்.) திரைரையக்கும் வேறுக்கியின் மையால் இதுவிதியென ற பார்த்துக் சகித்தவக்கும். இவ்வளவிலும் விடாத ஒருக்கைமைய் அவள் தனது காயகினப்பார்த்து எனக்கு ஊணுமுடையும் பூணும் சருவது உமக்கடன் எனக்கின். டிமானவருட்டைகை கானிறிக்கேவசிப்பேன். பின்னகள்பிறந்தால் நீர் அங்கே சிரித்தக்கொள்ளவேண்டும். இதற்குப்பதிலாக நீரும் உமக்குப்பிரியமான பெண்களே இவ்தடமாக இருக்கவிடுவேன். இதற்கு உமதபிரிய மென்னவென்ற கேட்ட்டுமாத தலரமறுத்தார்.

இப்படி விகாதப்பட்டுக்கொண்டுவருகாளில் ஒரு கா ன் மெஸ். டைபால் அவளுக்கேழுதிய சடிதமொன் அ வசுதியாக காயகன் கையிற் கொகியது. இவணக் கைகழுவுதற்கு இது தான் தருண்டுமன்று உடனே கோட்டில் தொடராமுறிக்குக் காச்ஸ்துகை வழக் கிட்டார். அதற்கவன் கொணர்ந்த பிரதிவாதம் போ ககியதையுள்ள இருகுமெப்பத்துப்பெண்களே இழுத்து இவர்கியத் தனது காயகன் உறவாடி இனென்பது. அ திண்கீதிபதிகள் கம்பாது தொடராமுறிக்குத் தீர்மா னித்தார்கள்.

இதனுல் ஐரோப்பிய ஸ்திரிகள் யாவரையும் கிக்கு த்தாமல்லேம். பெருப்பாலும் ஐரோப்பிய குடும்பங் களில் இதவே பிணக்காசவருகின்றது. இதற்குக்காக ணம் பெண்சளுக்கு ஐரோப்பியர் பழக்கும்பழக்கங்க ளும் கொடுக்கும் சுங்ரதின முமேயார். அவை தீயன வேயென்ற ஐரோப்பியருள் அகே பண்டிச்சே சா கூயிகும் இக்காளில் ஐரோப்பிய காகரிக்கை இக் தப்பெண்களுக்குப் பயிற்றப்புகுதல் மதியீனமார்.

வைதிகசைவகத்தாத்**தவித** சைவசித்தா **ந்தசமயம்.** (ஈடுக் பசசத்தோடர்)

பு. வகர்வேத்தன் முப்பத்தோராம் அத்தியாவத் னழாம் மக்கிரமான து. (சக்கிதானக்தபாப்) பிரம தினின்ற இருக்குவேதமும், வகர்வேதமும், சாம வேதமும், (அகர்வ) சந்தசுகளும் பிறந்தன்வென்ற கூறுகின்றது. பிருதாரண்போப்டேதத்து வாண்கா மகத்தியாயத்து, வகராம் பிரரமணத்தப் பத்தாம் மக்கிரம், ''இருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதம், அசர்வாக்கிரைக், இத்காகம், புராணம், வித்தை, உ பிடதம், சலோகம், குத்தாம், அறுவியாக்கியாகி, முவார்த்திற்ற ஒர்கால் வாதர் சணற்குமாரன் சாரதரை கோசென்றம், அப்போது சணற்குமாரன் சாரதரை கோசென்றம், அப்போது சணற்குமாரன் சாரதரை கோசென்றம், அப்போது சணற்குமாரன் சாரதரை கோசென்றம், அப்போது சணற்குமாரன் சாரகரை கோசென்றம், அப்போது சணற்குமாரன் சாரகரை கேரும் இருக்கு வத்தையை அருகையில் ண்டுமன்று வேண்ட, அதற்கப்படின்றதையு திகோச்புரானமோல் இன்றேன் என்று மொழிய, அ திகோஸ் நிரம், தர்க்கசானிதரம், கிருத்தம், கிதான்கிரம், தர்க்கசானிதரம், கிருத்தம், சேரதி, குற்பம், சர்தஸ், பூததர்க்கிரம், திருத்தம், கொதுதி, குற்பம், சர்தஸ், பூததர்க்கிரம், கிருத்தம், கொதுதி, குற்பம், சர்தஸ், பூததர்க்கிரம், விருத்தம், செருதி, குற்பம், சர்தஸ், பூததர்க்கிரம், விருத்தம், செருதி, குற்பம், சர்தஸ், பூததர்க்கிரம், விருக்கம், சேரி, குற்பம், சர்தஸ், பூததர்கள் கேரும், திரைம், குறிர்கிரம் பிருக்காரண்டும் காண்ப்படும் விரும் கானப்படும் இதுக்கள் போபகிடத்தை கடிர்கியாயகிடத்தியை கானப்படானமக்குக் காணப்படானம் வீத்தை கடில்கர் மக்கிருக்கின் சாணப்படானமக்குக் காணைப்படும் விவர மக்கிரக்கின் சாணப்படானமக்குக் காணப்படாகைக்கு மக்கிரக்கில் சாணப்படானம்கும் காணப்படாகைக்கரம் மக்கிரத்தின் சாணப்படானமக்குக் காணம்படைக்குக் மக்கிரத்தின் சாணப்படானமக்குக் காணப்படாகைக்கு மக்கிரக்கின் சாணப்படாணமக்குக் காணப்படாகைக்கு மக்கிரக்கின் சிரைக்கள் போலத்தை உர்தாம் அதித்தல் கடின்றம் முதந்கண்போலத்தை உர்தாம் அதித்தம் கடின்றம் முதந்கண்போலத்தை உர்தாம் அதித்தம் மக்கிரக்கிற்றும் முக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் கடியக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் கடியக்கிரம் இருக்கிரம் கடியக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்கிரம் இருக்

V. "பத்யு" என்றற்னொடக்கத்த வேதாக்க குத்
திரத்தின்திழே கண்டிக்கப்பட்ட கேவை கிமித்தகார
னவாதம் அவைதிக பாகபதாகமத்தின் மேற்றுமென்
பது சைவபால் பகாருக்குப்போல அப்பய தீக்ஷிக
போகியார்க்கும் உடன்பாடாமாத்தின்றலும், 'உயிர
வையொடுக்கிப் பின்னு முதிப்பதென்னான் பால்' என்னும், 'உலகவனு குவ்றிறோன்றியொடுங்கிம்' என்னும் கேகங்களிற்போல வைவதை பாகபதாகம் சார
மாகிய திராவட தித்தார்தங்களிலும் காணப்படுதலா
லும், கேவத்களைக்கமைகளைக் மொழியப்படும் அபின்ன கிமித்தோபாதான வாதவுண்ணம் உடு-ம் பிரிவினைகியித்தோபாதான வாதவுண்ணம் உடு-ம் பிரிவினைகியித்தோபாதான வாதவுண்ணம் அமைக்கும்
குறிகே பெறப்படுமா திணையர், கைவபாஷ்யகாரர்க
குறிக வாதிக பாகபதாகமங்களேங்கும் அமைக்குவாற் புலப்படுவதாகும். 'இலிதுவ்வரைக்கென் தொகைக்கள் கானத்தாற் செய்யதுமென விணமுதல் இருவகைக்பி
படுமென்பதும் காணத்தானன்றிச் செய்யமாட்டாத குவாலன் முதலியோர் சங்கற்பமாத்திரையாற் செய்யதம் குழு கல்வனுக்கு விணமுகளாத்றி பொதனையாற் செய்யுமு

伊万

ல்லாமையுஞ் சங்கற்பமாத்தினரபாற் செய்யுஞ் செ ய்திக்குக் கட்டுண்டல் முதலிய குற்றங்கள் பகைப் பொருளாத்தும் ஆண்டு உணரற்பாலனவாம்.

W. தில்லேவரழக்கணர்கள் மகாசைவரென்றதற் குப் பிரமாணம் சுண்மு வராக விஞவும் பத்திரா இபர்க் கு, ''ஸ்ரீ தெல்ஸ்வெனவாகிகளாய் மகாசைவராயுள்ள மூவாய்ரம் அந்தணரமுயார்களுக்குச் சதாகாலமும அடி பேண்'' எனப்பொருள்படுகின்ற

ஸ்ரீமத்தில்லவாண் தானுக்க்கிசசுச்சத்வி ஐக்மகாம்! y மகாசை முக்யாக க்தாசதா சேசன் மிசர்வதா II என துஞ் இவபக்தவிலாசச் சுலோசம் உத்தாம் அளி த்ததாகும். போதாயனர் பெயர் ஆடமைத்தில் சானா ப்படுகின்றசென்ற விமமிகமுறையின்றவர் வேகங்க னினும் உபடுடைதங்களினும் எத்தினர்யா இருஷிகளு டையவும் மற்றை அரசர்களுடையவும் பெயர் சாண ப்படுசுற்கு அவர்சொடுக்கும் உத்தாமே போசாயனர் விஷயத்தாகும் யாம் கொடுப்பதாகும்.

X. இருக்கு வேதத்து எட்டாம் மண்டலத்து, எட் டாம அலகத்த, எழுபத்திரண்டாஞ் குச்தத்து, மூ ன் மும் மக்கிசம்

அந்தரிக்கர்கென்றுசேருத்ரம் பரோமகீஷயாகிருப்

வைத்து திசவயாசசப்]

உயிர்களிடத்த அந்தரியாயியாய் இற்கும் பாணும் உ ருத்திமேனெனப்படும் இவக்ஸத அறிவிணுமே உள் சோ பற்றுகின்றவர்கள் சசியக்கை (அன்னத்கை) நா விணும்ல இரகிக்கின்றுர்கள் 'என்றம், அவ்வேதமான து ஐக்காம் மண்டவத்திலே,

தவுகிரியே மருதோமர்ச்சயர்தருத்சயத்தேஜசிம / சாமு இத்**ப**பு

தேவர்கள் (பொருஞர், அறுஞமாப்) செல்வத்தை அ டையுராது, (கிலபிராஜுடைய) விகித்திர ரூபராகிய மகாவிர்சமூர்த்தியை அபிர்ஷுகாதி பூசைசெய்தார்'' என்றம், தராவிட சூச்சத்திலே

் இரு காமமஞ்செழுத் தஞ்செப்பா சாகிற் றி வண்ணர் இறம்மாரு காறப்பசாராகி லொருகாலுக்கிருக்கோயில் சூழாராகி இண்பதன் முன் மலர்பறித் இட்டு என்று சசி வரு சோய்சள் கெட்செண்ணி நணியாரா இ வளி பற்றுர்பிறக்கவர நேகோவென்னிற்

பெருக்காய்கண்டுக்கவி பப்பெயர்த் தஞ்செத்தப் **ப**றப்பதற்கேதோழிலா இயிறக்கின்றுகே பற்பபத்திகை அதா இலா கையுற்க கண் இடிக்கொழ்க்கொல் மகா லிங்க மூர்த்தியை வழிப்பியிடத்து மமை ம்போ பவாறு ஆலயம் மைந்து அத்திவபிரின்ன ச்சார்கித்தியஞ் செ யய்ய வொட்டாது போதிலத் தவிர்த்து உய்விக்கும் ச ரூ?ணையிஞர், உடிக்கள் "தேகமே தேவாலயம்" எல்வும், இருமர்திரம்

து யவிமான முர்து லமதாகுமா வாயசதாசிவமாகு சத்சூ சகு மம் பாயபெலிபீடம் பர திரலி ங்கம்ச மாபவரணிலேய **ு ம்த்த சொள்வரர்கட்கே**.

எனவும் மொழிதலால், ஆன்மார்த்த பரார்த்த பூசை மின் பொருட்டுப் பூசாமண்டபம் சிவரலயம் என்பன கிர்மாணி சகுமுறை காட்டவந்த கொகமம் சாக்கோ நாமாண - குழுமைற் கூட்டவிக்க எவர்கமை சாகதோ சுபோபடுட தத்திலே பொதுவாகக் குறிச்சப்பட்ட'' இ ற் ''வித்தைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்த அருமை ஆ நாயாது, அழக்கமு. ஆசமத்திலே சிற்பவித்தை கா காப்படுகின்றதென்ற அதிசயமுறம் பத்திராதிபர், ய ணப்படுகை நைக்கதை அதுசம்முறைப் பத்தார்தபர்,ய சுர்வே தத்த இருபத்தமூன் மும் அத்தியரயத்த இ குபத்திகள்டாம், இருபத்து கான் காம், இருபத்தாரு ம், இருபத்தெட்டாம், இருபத்தொன்பதாம் மக்திரங் களிச்ல ஆன்மலில் கத்தானமாம் தேகிருமாணத்துக் கும் பொருள்பட மதிதரர் செய்த இற்பலித்தையை கோக்கி முதற்கண்ணே விம்மிதர்கொள்ல அமை வ மைடத்தாம். S. S. (wow)

மார்கழிக்கிருவாகினா மகோற்சவப்பிரபாவம்.

சிவாலயந்களில் சாடோறும் நடந்து வருகின்ற பூசா சேலங்கள் சிவபெருமானது பஞ்சகிருத்தியங்களே உ ணார்த்தாகீற்கும். எங்கான பெனின், வைகறையிற் ப ஸ்னியறையின் இருக்காப்பு நீக்கித் தரிசனம் பெறுங் சாலமதிய இருவனாகதல் எண்றுவழங்குகிற இருப்பள் விபெழுத்திபானது அறுக்கிரக கிருத்தியத்தையும், அ தன்பேன அபிலே, சாதியாய் கடின்கும் சாங்க பூசாகம தன்போன அப்படுதாகுறபாய கடகளும் சாங்க பூசாகம் ஸம் கிருஹ்டி டையையும், அதின் அடுத்தகாலம் மூதல் அ ரத்தயுமத்தின் மூந்திய காலம் வணையும் பெலியிடுவ தேறை டேந்திவருகின்ற பூசாகாலங்களினத்தும் ஸ்டி திணையையும், அர்த்தயாமம் சங்காரத்தையும், பள்ளியலை ற திரோதானத்தையும் உணர்த்தும்.

இப்படிப்போலிலே, தேவைக்கைக்கோறும் பஞ்சகிரு த்தியங்களே உணர்த்தவதாய பூகையும் கடத்தப்படு ம். எவ்வாறெனின்,—தேவதினமானது தை மாசம் முதல் ஆணிவாசம்வளை ஆறமாசமும் பசற்சாலமாக அம், ஆடிமோசம் முதல் மார்சழிமாசம் வணை ஆறமா முத்ல ஆனி எசும்வனை ஆறாளுகமும் பகற்காலமாக வும், ஆடிமைச்சம் முதல் மார்கழிமாசும் வரை ஆறமா சமும் இரக்காளமாகவும் கடக்கும். இல்லனம் பன்னி கண்டு மாசகம்கொண்ட ஒவ்வொரு நேவதனத்திலும் விடிய ஐந்து காழிகையாகிற மார்கழிமாசத்தில் கட க்கும் உற்சவம் அனுக்காச கிருத்தியத்தையும், தை மாசத்தில் கடக்கிற உற்சவம் கிருந்து மத்தையும், தை யும், மாசிமாசம் முதல் ஐப்பசி மாசம்வரை கடக்கிற மாச உற்சவங்கள் ஸ்திதினிருந்தியத்தையும், கார்ந்தி கைமாசத்தில் கடக்கிற உற்சவம் சம்ஹாரமிருந்தியத் தைகும் உணர்த்தும். கார்ந்திகையின் மறு தினக்கெட் துர்ந்தியாகிய திருக்கார்ந்திகையின் மறு தினக்கெட் முக்கின தினம்வரையும் கொண்ட காடகள் திரோதா எகிருத்தியத்தை உணர்த்தும். னகிருத்தியத்தை உணர்த்தும்.

அறுக்கோகம் முதலிய கான்கனுள் ஒவ்வொன்றின ம் பஞ்சுகிருத்தியங்கள் உளவாதல்பற்றி ஒவ்வொரு கி சூத்தியத்திலும் திவஜாரோகணமூதல் இர்த்தவாரி பரி

மான பஞ்சுதிருத்இயங்களின் பாகுபாடுகள் பேற ம். இசோர் இசோதானம் இனப்பாற்று தலாகவின் ஆன் ால பஞ்சுதிருத்தியங்களி க்கைமையால் உற்சவங் துவஜாசோசணமுகவியளவ பஞ்சகிருத் ந்களாமாற, - அவஜாரோக்கு ம் (கொடிப்பற்ற) நடியையும் பெலிஸ்திக்கையும், இருஷ்ணக்கம் நாரத்தையும், ரதாரோசுனம் இரோபவத்கை அம் தவாரி அணுக்கொகத்தையும் உணர்த்துவணவாம். த ந்துள் குவஞாசோசனம் ஆனவார்களரத்தில் அ மிழப்புண்டு கிடக்கும் ஆன்மகோடிகளே உய்வித்தந் பொருட்டு அதினின் நம் எடுத்தலேக் காட்டுகலால் அ து இருட்டியாயிற்று. இபலி மலையியாகத்தின்பொரு ட்டு ஆன்முகோடி + ஞாக்கு அளித்தராளிய ததுவாதிக இளக் *ாத்துவக்க கேட்டுதலால் அது ஸ்திவையிற்ற. இ ளுக்குளைக்கம் ஆண்மகோழகவோப் படுத்தது நின்றபாச சதை ஞானவீட்சவாத்தில் வயிட்பித்தவேக் கோட்டுதலா க்கை குழ்நாகு இருக்கும். இது செழ்ஹாரம்:யிற்று. சதாரோகணம் தனைபம்ய மான உலக வியாபாரமினத்தம் இழ்ப்பட மேற்கொ ள்ளு துவைக் காட்டு தலால் இரோபலமாயிற்று. இம் 7ம றையே தீர்த்தலாரி அறுக்கிரகமேன் பது ஞாஞசாரிப ரை வழிபட்டு அவசாற பெறப்படும் அறுக்கிரக விபூகி யால் பக்குவிகள் அந்பவமாக அறிபற்பாலது. கொஷ் யால பெ. குலைகள் இதுபடமைக் அறைபறபாலத், கொடி கு கைக்கும் எண்பது ஏழாவது உற்சவதினத்தில் ஸூ ச பாராதருக்குச் சாத்தப்படுகின்ற நிலகமாம். காப்பில் லாலிடத்து எத்தொழிதார் இயலாவாகலின் ஸ்திதி கையை உணர்த்தம் பெலி ஏ'னைய நான்கிஜும் விடாதா இ கத்தியத்தோடு கைவிததிக்கும் பிரகி + மப்பே மும். இனத்தெயம் கெய்தற் கேலாவெண்பதற்குரிய காரண ங்கள் பலவுளவாகலானும் ஒவ்வொரு தினைக் எரிறும் பூர்வபட்சம் பொதுவகையால் உயர்வாதல்பற்றியும், அவற்றன் அமையலை ததுத் தேவதின் பஞ்சகிறுதி ய மென்னும் உற்சவங்கள் ஏறபட்டு கடந்துவருகின்ற கிற்கில ஆலயங்களில் விசேடகாரணங்களால் இ ம்முறை பிறப்ச்தம் கிகழும். இதுகாறங்கூறியவாற் ருல் பன்னிரஸ்டு மாதங்களுள்ளும் மார்சழிமாதம் தேவதினத்தின் அறுக்கிரசு காலமாதலால் அதில் கட ச்சிற உற்சவம் மிகவும் சிறப்புடைத்தாமென்பத பெ

இம்மார்கழி உற்சவம் சோமவாரக்கையோப்ப ட்சத்திரங்களின் விசிஷ்டமாய்ச் சிவபெருமானுக்கு உரித்தாயுள்ள இருவாதிரை ரட்சத்திரத்தைத் தீர்த்த வாரி தினமாகக்கொண்டு அதற்கு இலையத் அவஜா சோகண முதலியவை ஏற்பட்டு கடந்துவருகின்றது. ஆ நோகண முதல் பலை வறப்படி கடந்தவிகுல நிறு. ஆ ஸ் மகோடிகளே உய்விக்கும்பொருட்டுக் செய்கள்ளும் பஞ்ச கிருத்து உயகாரப் பெருமையை அல்லானம் கோடிகள்றிக்கு வழிபட்டுய்யு பொருட்டுக் காருண் ணியத்தாற் சகளிகளித்து விளங்குக் திருவடிவங்களுட் தெற்ததாகிய ஸ்ரீசபாகாதமூர்த்தமே இவ்வுற்சவத்துக் கு ஆதிக்கமுடையதாயிருக்கும். அம்மூர்ந்தத்தின் இ ருக்கரங்களில் டமருகமுடையது கிருஷ்டியையும், அ முயுவு செந்தினாயு கூடையான எந்தித்கையையும், இருவடு களி ஸ் ஊன்றியது திரோபேவத்ததையும், உயர்த்தியது அது En alpanh க்கிரகக்கையும் உணர்த்திம்.

ஒப்பும் உயர்வும் விருப்பும் வெறுப்பும் இவ்வாத மு தல்வனது கிருத்தியங்களமோக்கும் ஆண்மகேஷைகளி ன் பொருட்டேயன்றித் தன்பொருட்டன்று சலானும், கிருஷ்ட அவனது கர்மாகுஷ்டானமும், ஸ்திதி ஆகார மும், சம்ஹாரம் சுவஸ்திகமும், திரோபாவம்நீத்திரையு ம், அறக்கிரசம் துலில் நீத்தஇமாம். இத்தன்மைய இறைவன் ஆன்மசோடிகளால் உபசரிச்சுப்படுத**்**ல அ இறைவன் தன்மைகாடிகளால் உடசாககப்படிகள் அ ஸ்கேரித்தற்கண் அபிலே, சம் கிருஷ்டியும், கைலேத்தி யம் ஸ்திதியும், திருஷ்ணகந்தம் சம் ஹாரமும், சபில் சரி சுகைம் திரோபவரும், தபாராதனே அருக்கிரகரும். தையில் தீந்துங்காலே இதைரம்பமாகவின் ஆண்டு இலக்கு மியின் வாசஸ்தா எங்களிற் இறந்த கபிலேயின் பிற்பா கத்தைத் தரிசிப்போர் இலக்குப் வையத் தரிசித்தவரே யாய்க் குறைபாடுகளினில்குமாற செல்வராவரென்னு முறைமையற்றித் திரோபாவத்தினில்பெ அவசரம் யில் நீத்தலாகவின் ஆண்டும் இறைவற்கு அவ்வாறே உபசரிப்பர். இறைவன அவ் வழிபாட்டின்கண ஆன மாக்களேப்போலாத உலஙியில நடத்திக் காட்டுவதா ம் இலக்குமிதேவிக்கு அறு இரசும்பண்ணுவது மாத்தி இருக்குமென்பத திருவின் யாட்றபு எனம் இ ருமணப்படலம;-

் இண் செரித்தேவுக் தானே யெரிவளர்ப் பவனுக் தானே உணவு சென்பவனக்கானேயாக ப கொருவன் எல புணவுறுபோசமூழ்கப்புருடனும்பெண்ணுமாக்[வ்வசர் மணவிண்ருடித்தானல் இன்புணர்ப்பையார்மதிக்கவ

'' மங்கலம்ப?னக்தசெம்போனம் மிமேன்மணுட்டிபாத " மங்கலம்பண் சந்செய்போகர் கிலம்பப்பற்றிப் பங்கயாலரைக்கையாற்பரிபு ஒரு கிலம்பப்பற்றிப் புங்கவன் மனுவச வேற்றிப்புண்ணி பவசிட்ட சூறேவி பெங்கௌக்செய்கைக்கடப்பியெதிர்வரவருட்கண் சாத்தி

என்னும் செய்யுட்களால் விளங்கும். கபிலே தரிசன திரோபாவடுமன்பது நிரோபாவத்தினின்றம் இல் ய அவதரத்தின் கிசழ்வதாகவின் நிரோபாவத்தை யுணர்த்துகின்றது.

மெய்யன்பேற் இறந்த சேர்ந்தனுர்காயனர் காடோறு ம் இறைவரது பெரிகல்சேலுடும் அழுதாகக்கொள்ளும் பியதமுடையராகலின் பெண்டு ஒர் மார்கழித்திருவாதி ஹைராளில் தமக்குப் பிட்டுள் களியுடுமே யமையைப்பெ அவற்காளான தமக்குப் பட்டவே களையுகம் உடைபைபடுப் அவற்றை இறைவைர்க்குச் சமர் மேபித்த மெய்யன்பை விளக்கவும் அவறது மேனவருத்த த்தைத் தீர்க்கவும் இருவுளங்கொண்டு இறைவன் அப் பிட்டுங் களியும் சிற்சபைக்கண் தனதை இருவமுயின் இ ழாக அடியார் யாவரும் கா ஹுப்படி செய்தருளி அது க்கிருநித்தவண்ணமே அன்றை தொட்டு மாரகழித் இரு வாதிரைதோறும் பிட்டில் களியும் விசேடே கைவேத்தி யேமாகக் கொண்டரூளி வருகின்றது.

மார்கழித் திருவாதிசை மகோற்சவ முழுமையும் நுக்கு கொஞ்பமாகிய முறைமைபற்றி அறக்கிரக தைச் குறிக்கு? தீர்த்த ஸ்கானம் முதியமாதலால் அ க்காட்களில் சித்திய பூஜா நகிரைக சாலத்திற்கியையத ஜீர்த்த ஸ்கானத்தோடு திருவமுதரிசனம் பண ஊவத

ஆன் ேராசாரமாகவின் சமய குரவ சிகாமணியாகிய து வை முறு சாரமாகள்ள சமய் குரவ சுகாமணவாகப் மூம்க மாணிக்கவாசக்கவாமிகள் இருவண் ஞமஃலில் எழுந்தருளியிருக்குங் காலத்தில் இர்த்த ஸ்கான தரிச னத்துக்காக அந்நகர வரசப் பெண்கள் ஒருவணைப்போ ரூவர் பிரேரித்த பாவினயாகத் 'இருவெம்பாவை'த் இ ருவநகைம் அருளிச்செய்தனர்.

இச்செறப்படையைம்றி எல்லா மாதங்களிலும் மா ர்கழிமா தமும், அதனுள் கிருவாதினை உற்சுவமுடி. அ வேவுற்சுவகாலத்தில் 'கிருவெம்பாவை'ப் பாராயணமு வவற்களை வத்தைய அளிக்கு ப் பிரசாதத்தைப் பெறுதற் குரிய சுசதனங்களாம். அது பரம்படையாய் ஆண்டு ச் ஆசாரமாக வழங்கிவருக்கூறது. ஆசலான் சிவகே சர்சுள் பாவரும் அவ்வுள் அமைவை உணர்க்கு வழிபட் டு எண்ணிய என்ணியாங்கொய்தி வாழக்கடவர்களாக. (தி.தி.வி.சமை.)

இது 'கிருவெம்பாலை' வைக்குறிக்கு கூந்தனை இல மா ர்ஏழ் மூ அடி வெளிவந்த 'இந்தசாதன' ததில் விபர மாசக் சொல்லியிருக்கின்றேம். இ. ச. பே

жиляпли.

் சால்கிஸ்:— மழைபெய்யா தோ வென வானத்தைப் பார்த்து அவாவுற்றுக்கொண்டிருந்த கடிக்காரர் ம னஞ்சற்றக்குளிருமாற இந்தவாரத்தில் மழை பெய்த து. கொல்கோவு போச்பபோசாதென்பதே நம்பிக்கை. வ ச கு கல்லவ வே வு விளேக்கு நுக்கின் நது. புகையில் ச் செ ம்கைக்காரர், என்றகாட்டுவாரும், எருவீடுவாருமாக மிசு முமற்சியாக வருககின்றுர்கள். அகவில் குறைய

இரு ப் பன் ளி பெழு ச்சி — இங்கே இருப்பன்ளி பெழுச்சிப்பூணச, மாணிக்கவாசசகவாமி - ஞெர்ஞே உற் சேவா, இருவா, ஆரார்புராணபடனமை இவைவையிகசு**சேற**ப் பாக ஆங்காக்கு உடத்துவருகின்றன.

குரு பூசை — :ல்லூர்மடத் இலே மெய்ப்போரு ஹயனு ர், ஆஞ்பகாவஞர் குருபூசைகள் தண்டற்பொருள கொண்டும், மூர்க்கள்யஞர், சிறப்புகின்யஞர், கண ப்புல்லகாயஞர் குருதுகைகள், சொட்டம் ஸூ. கி. கிறி சே -பின்ஜோ, மீச் ூல், வல்லிபுர உடையோர், கு. பெர கூஜோயா என்பவர்கள் உதவி கொளுடுமை செய்யப்பட்

ாயிஞர்திவு:—இங்கே வியாபாரி மூர் வே. இன்னட்ட ப்பின்ளேயால் ஸ்தாபித்து கடத்தப்படும் வித்தியாசானே சென்றவாரத்தில் கை. ப. சபைப்பிரசாரகரால் பி கூறிக்கப்பட்டு அன்றிரவு அங்குப்பிரசங்கழுஞ் செய்ய ப்பட்டது. இப்போது தக்க உபாத்தியாயர்கள் சியோ இக்கப்பட்டிருக்கிறுர்கள். அவளூரார் பிரசங்கங் கேட் டவுடனே தம்பின்னே இதை காறங் கிறிஸ்தனர் வித் இயரசுரிஸக்கு மனுப்பிக்கெடுத்தோமேயென்ற பேச்சா த்தாபமடை ந்தனர்.

மைகுர்மசாரனு:-- சற்சாலச் சுதேச அரசர்களுள் னே மகாலிவேசிச்பன்றம் தருமலேசென்றம் பிரசை சளாஅம் ஆங்கில அரசாஅம் புகழ்க்து கொண்டாடப் பட்ட இவரும் சென்ற 28வ இரவு GaadGutained னர். வயக-30. பட்டத்தக்குரிய பின்னக்கு வயக-10.

அரி இறக்கு முதல்—இந்த ஜனவரிமு" ச-உழுடிவான ஒரு வாரத்தில் கொழுப்பில் கஅ.உகள மூடை அரிலியும், காலியில் க0,எஎக மூடை ம் இந்தியாவிலிருந்த வந்து இறக்குமுதல் செய்யப்ப ட்டன. இவ்வாறே வாரர்தோறம் க0,000 மூடைக் குத் குறையாம லிறக்குமுதல் செய்யப்படுகின்றன.

ம ஸ் கு ரி யா. — இப்டே வச்சில் என்ற இடத்தில் எ0.000 சீனயுக்கவீரருடன் ஜப்பானிபர் யசம்பர்முர் கக-10 ஐந்தமணிச்சரல் சொடும்போர்புரித்த முழு வெற்றிபெற்றனர். சீனர்கற்றில் இறைகொடுத்தான மேலும் வருபென வகேசர் உத்தேசிகின்றுகள். பரி தா பயர எனம்; — செங்கற்பட்டுக் சில்லா செய்யூரினே பெருமான்பின்கா பேன்பவர் ஒருவியர்

போரிக்கு உடும் நபர கடன் கொடுக்கவேண்டியிருந்த தே. அந்தவியாபாரி கோர்ட்டில் இத்தாரித்தி .அவரது ஆஸ்நிகின் குடிப்படுத்தச் செண்றைவதைப் பெறுமாள்பின் வா.அறிக்கு, தமதாரில்பலபேருக்குமுன் தண்தேஸ்நிகள் கடுப்படுத்தப்படுவதைப்பார்க்கச்சுகியாதவராய்த்தமத சமுசாரம் தாயார் புத்திராமூவர் இவர்களோடு கிண ந்நில் வீழ்ந்தயிர் தநந்தார். இவருடையசசோதாரிரு வர் இவ்வித அற்பவிலையும். எருக்காகக் கிணற்றிலும முத்திரத்திலுப்வீழ்ந்திறந்தனாகளாம். பரிதாபம்! பரிதா

மார்கழிப்பிள்ளேயார்வினு.

வருவுக்கோறும்வரும் மார்கழிமாசங்களிலே விடிய ந்காலங்களிலே வீட்டுவாயில்கள் மெழுகேக்கோலைகிட் டுவிகாயகலை வைத்தப்பூகிப்பது எது பகாக்டூ? V.S.

இன் அவ் கைக்கு நாக்க க பூக பைசாச பிரேக்க இசாக்க க பூக பைசாச பிரேக்க இகைக்க இரு இது கைக்க இராக்க க விருக்க விரைக்கு விருக்க விரைக்கு விருக்க விரைக்கு விருக்க விரைக்கு விருக்கும் விரைக்கு விருக்கும் விருக்க விரைக்கு விருக்கும் விருக்க விரைக்கு விருக்கும் பொருக்க விருக்கும் விருக்க விருக்கும் விருக்க விருக்கும் விருக்க விருக்கள் விருக்க விருக பி ை மு இரு ந்தம்: — கொழுப்பு, கைசை, ப. சடையின் ஆவேதேனைத்தில் பிரசாரசர்வேதேனம்ரூபர உககே என் நேதை உசரு என்று இருத்திக்கொள்க.

அ குவவீர சில்சம்

கடி தர்க்குவிடை — கடன் கரரர் கெர்தேக்குப் பயக் து தமது ஆஸ்டுகளே மாற்றி பெழுதிக்கொண்டார் ஒரு து சேலு நகாணா இவுக்கமுகம் விற்காக வெளிப்படுக்கு தற்குத் தக்கதன் நகடன் கோரணா வஞ்சிக்கதிணக்கின நவர்கள் இவல்கைட்டின்ல் கோட் 404 ம பிறி வைப்பா ச்ச்து அடங்குவார்களாக.

sacrilege. For, there was custom to violate which it was not only sacrilege but high treason-crime against god and crime against the son—crime against god and crime against the state. This opprobrious law of custom would not have had a place in India had not the mind of man been favourably constituted. The reverence which has always been a peculiar trait of the Hindu mind, and which in these degenerate times being wedded to hypocrisy has assumed the form of cringing and adulation, the reverence which first manifested itself when the mind of man grasped the awful self when the mind of man grasped the awdin majesty and beauty of nature and when it grasped the hidden meaning of these by metaphysical enquiries that led to a conception of God, the reverence which the Hindu again paid to every one superior to him in intellect and able to guide him by his wisdom, and which for these reasons the inferior races abovementional for these reasons the inferior races abovementioned actually paid to the superior race, this reverence which, though in its subjective side is only the feeling, is yet in its objective side a law influencing conduct when it extended to the several relations of life became the law of custom. A host of things became invested with a sacredness to which this spiritual feeling of severance was attached; and, the intellect ing of reverence was attached; and the intellect that was originally able to grasp abstruse metaphysical ideas became weakened and enfeebled by the very emotion that was aroused by the defection of those truths. The superior race were first reverenced for their wisdom; then a nature approaching to divine began to be attributed to them, and whatever they said or did was received with a pious submission. It was long, long, before the obnoxious nature of the particular laws and regulations was perceived or their burden felt. ing of reverence was attached; and the intellect ceived or their burden felt.

This degradation which the superior race caused to the inferior races to serve their own ends, as well as a reaction on the superior race caused by their surroundings, has led to a wholesale intellectual and moral degradation in India; and a people intellectually and mor-ally degraded cannot for any length of time be materially prosperous.

It will not be amiss after having noticed, however briefly, the downward course of the Indian people, to trace the direction that the European mind has taken. The Indian mind was speculative and impractical and came to be possessed of a morbid spirituality which be possessed of a morbid spirituality which attached the sacred feeling of reverence in some form or other to a host of things some of them evil in their nature. But in modern Europe the physical sciences have the upper place in relation to metaphysics. In India metaphysics had the upper place. It is not that metaphysics was cultivated in India better than it is cultivated now in Europe. But the mind in its relation to the two branches of knowledge was swaved by metaphysics in India and by in its relation to the two branches of knowledge was swayed by metaphysics in India and by the physical sciences in Europe. Intellectually metaphysical thought was the ruling principle in India: materialistic thought in Europe, although more metaphysical knowledge may be found to be possessed by the modern Europeans than by the Hindus. There are unmistakable signs of the tendency of modern European thought being materialistic. Religion which is the embodiment of the spiritual relations of thought being materialistic. Religion which is the embodiment of the spiritual relations of man to his environment is becoming only an empty theory. All real spirituality is fast fad-ing away before the advance of materialistic thought. Even morality is being separated from religion, and it is in its nature and ten-dency materialistic, not spiritualistic. Philoso-phers are trying to explain moral minorialism. dency materalistic, not spiritualistic. Philosophers are trying to explain moral principles without any reference to religion by a utilitarian philosophy and by a theory of natural evolution. Religion is becoming a mere profession of empty formulae, and morality seems to be able to do without it, The preachings of missionaries and of priests in general all over the world are but the cry in the wilderness of materialistic thought, not, however, of a man fed with locusts and wild honey whose raiment is the skin of beasts, but of men themselves being unconsciously driven with the irresistible current of materialistic thought. Their cry sounds like the knell of the ruin of a religion of vacarious sacrifice which is too a religion of vacarious sacrifice which is too feeble to stand the test of modern philosophical thought. Spirituality a motive principle of society in general is dead and buried in the West. Let no one be deceived by appearances to the contrary. We would wish all those who sincerely want to revive it to make common cause with the Hindus with whom spirituality is not dead but survives in a most discussed. is not dead but survives in a most diseased from, and with whatever other people with whom some traces of it may be found, unless such a combind effort is made, the Western civilization as it penetrates into all parts of the

globe will be "materializing" mankind, and, globe will be "materializing" mankind, and, spirituality being tottering everywhere where it may be found, no particular people who may posses traces of it will be able to risist the tide singly. And it is a question whether morality can long stand, whether it will have vitality enough to stand, upon the basis of pure materialistic thought divested of all spiritual relationship. relationship.

THE INDIAN NATIONAL CONGRESS.

(communicated)

THE INDIAN NATIONAL CONGRESS.

(communicated)

The Tenth Indian National Congress has met and dispersed. It held, its sittings on the 26th, 27th, 28th and 29th December last, in a beautiful pavilion erected for that purpose in the Landon's Gardens at Madras. There were assembled in that pavilion nearly 1200 delegates and over 3500 visitors including ladies. Many of them had come from very distant parts of the Empire, at much personal sacrifice and expense—some to partake in its deliberations, others to witness fits proceedings, and all to assist in the work of unifying the people of India and ameliorating their condition. When the Congress was started some 10 years ago, there were only 72 delegates who attended its first meeting at Bombay. At that time, the Indian bureaucracy looked upon it with unconcern and treated it with indifference, as it was little thought that the patriots who originated it had any higher object in view than the passing expression of a misguided enthusiasm for the rule of Lord Ripon. But as time passed by, and the Congress met year after year in an orderly and constitutional manner, asserting the rights of the Indian public, ventilating their grievances, pointing out the evils in the administration of their country, and suggesting the reforms required, the Anglo Indian community became alarmed and set about to organize an opposition that would nip the Congress movement in the bud. It is unnecessary for us to pursue the tactics employed by this body in their narrowminded and selfish endeavour to discredit and destroy the National Indian Congress which, in the words of the late Rajah Sir T. Madhava Row, is "the soundest triumph of the British administration and a crown of glory to the Bristish nation." Suffice it to say that the Congress has successfully withstood the fierce storm of persecution and survived the withering blast of calumny and misrepresentation to which it was exposed, and it is todayla, stern reality, a mighty power in the land, which it would be sucicidal on the part of

to which it was exposed, and it is today's, stern reality, a mighty power in the land, which it would be succided on the part of the powers-that-be not to take into their confidence or even to recognize.

But to return to the Tenth Indian National Congress. It was opened, as we said, on the 26th December last when, the Honourable P. Rungiah Niadu, the veteran President of the Reception committee welcomed the assemblod delegates with open arms, in an address pregnant with sound common sense and practical suggestions and worthy in every respect of the experience and sagacity of the speaker. He showed that in spite of the determined opposition from sertain quarters and the obstacles thrown in its way by the short-sighted policy of some of the Indian officials, the Congress was yearly growing in strength and vitality and that the masses were beginning to take a lively and intelligent interest in its proceedings. He was certain that if the Congress worked steadily on the lines it had chalked out for itself and kept educating public opinion both in India and in England, all such opposition would/vanish and India would come to occupy her proper position in the British Empire and her people enjoy the blessings of those privilege which Her Majesty's Proclamation of 1858 most magnanimously held out to them. He was sorry to see a certain section of the Mohameana community keeping aloof from their proceedings, but he was persuaded that their aloofness was the outcome of a misconceived idea of self interest and that they were now beginning to realize that mothing short of a constitutional agitation, such as that of the Congress, would enlist on their behalf the sympathies of their rulers. At the conclusion of his address Mr. Rumgiah Naidu called upon the assembled delegates to elect their rish Parliamentary party and of the Indian Parliamentary Committee. He is a practical statesman, not a sentimental theorist or visionary politician. He is a gentleman of wide sympathies and cosmopolitan views hose country is the world and

acting evidently under pressure of, and out of deference to Indian offical opinion, and thus furnishing an argument for the House of Lords to set at naught the solemn decisions arrived at by the Commons assembled in Parliameut. Passing on to education, he deprecated the half hearted manner in which the Government grudgingly supported it, but, at the same time, he warned his hearers against the common mistake of supposing that education was a passport to Government employment, a warning which we, in Jaffina might profitably take to heart. The false notions of honour instilled into our breasts by English education have so thoroughly enervated and effeminated us that we are at our wits ends either to dig or to beg. The President then wound up his address by saying that the Congress need not despair, as a large measure of success had already attended their labours, and that they had effected, in the space of a decade, reforms, which it had taken centuries of toil and effort in other countries to achieve. We, of this Sleepy Hollow, do nod assent to these weighty utterances.

(to be continued)

LOCAL AND GENERAL.

The Weather-There were silght showers of rain throughout the District on Saturday Sunday and Monday last, which were very opportune. More rain will improve the paddy crops greatly.

The Libel Case—In the case of defamation brought by us against the Very Rev. Father Mauroit, the Proprietor of the "Jaffna Catholic Guardian," and Mr. C. Andrew, the Printer and Publisher of that paper, the Police Magistrute of Leffna today, and an instruction from and rubisher of that paper, the Police Magistrate of Jaffna today, under instructions from the Attorney-General's Department, committed them to stand their trial before the ensuing Sessions of the Supreme Court here. They were bailed out on certified security of Rs. 500

THE JAFFNA DISTRICT COURT-We understand that the number of institutions of cases in the Jaffua District Court has fallen to about half of what it had been before the introduction of the Civil Procedure Code, though the difference in institutions between the years 1892 and 1893 is not very great. It is said that the present acting District Judge is in favour of the amalgamation of the District Judgeship and the Police Magistracy of Jaffna, considering the great falling off of work in the District Court. As the Police Magistrate of Jaffna has also to do the work of the Mallagam Court, the success of the dual system is considered doubtful.

THE TOUTS ORDINANCE-So far as we can see there is no effect whatever of the new law against the touts, except perhaps that many of them are not found to talk to Proctors in Court. But it is an open secret that very many of the touts frequent the Offices of some of the Proctors. Some laymen very properly put the question why there should be any legislation on the subject when the remedy against the evil complained of is in the hands of the lawyers themselves of is in the hands of the lawyers themselves who belong an honourable profession. If the lawyers do not encourage the touts the latter should cease to exist. No amount of legislation will eradicate the evils arising from the ignoble doings of the touts, unless the lawyers be honourable enough to discard the services of touts. We are indeed very much pleased to find that Mr. Woodhouse, the present Police Magistrte of Jaffina, has set his face so much against "these pestiferous rognes," as to be a terror to them. We hope that the laudable endeavours of the learned Police Magistrate to put down an undoubted evil which Magistrate to put down an undoubted evil which preys on the vitals of ignorant suitors, will be appreciated, if not supported, by the members of the Bar.

Indian Cattle-More than 2000 bulls have Indian Cattle—More than 2000 bulls have been imported into Jaffna from India during the last two weeks and there will be another 1000 more obtained from India during the year, so that we obtain annually more than 3000 bulls from the Continent at a cost of not less than Rs 150,000 per annum. Why some of the local capitalists should not take to breeding cattle in Anuradhapura and Vavoniya Districts, where there are excellent pasture grounds, we cannot understand. We hope that some attempt in the direction of cattle hope that some attempt in the direction of cattle breeding will be made in order that the sum of Rs 150,000 now sent annually to India may be saved to the Province.

A Grand Dramatic and Musical Entertainment—A correspondent has sent us a long account of this entertainment held in the Town on the 29th Ultimo. It is too long for publication in this issue. tion in this issue.

PRINTED AND PUBLISHED BY V. CRUPPIRA-MANIA PILLAI FOR THE PROPRIETOR AT THE SAIVA-PRAKASA YANTRA OFFICE JAPPNA.